

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОРГАН НА БЪЛГАРСКИЯ ПРАВОСЛАВЕН ЦЪРКВА
за религиозна и църковно-обществена просвета

Негово Високопреосвещенство Нюйоркският митрополит ЙОСИФ

† МАКСИМ
Патриарх Български

МИТРОПОЛИТСКО СЛУЖЕНИЕ ДАЛЕЧ ОТ РОДНАТА ЗЕМЯ

Ваше Високопреосвещенство,

От млада възраст Вие посетихте джамии и сели на светлата родна Църква. Преминатите степени на постепенното иерархическо възхождение са верно, предано и усърдно служение, добре оценявано от Върховното църковно управление. С делата си се оказвахте достойно чело на Църквата. Тя във ушесрише милостивото си отношение към Вас, за да се дойде до днешния ден, когато, по волята на Небесния наш Отец, без Когово, върваме и изповядваме, нищо не става. Вие достигнахте и до митрополитската катедра, до най-висшето иерархическо служение, и високо, и отговорно, архиепископ на патриархията вярващи, учителя на вяра и благочестие за клир и народ.

За да се достигне до днешния ден, до каноническия избор за митрополит на Нюйоркската епархия, останаха действителна след блажената кончина на нашия събрат митрополит Андрей, на който избор Ваше Високопреосвещенство бяхте канонически избран от Св. Синод за примник на Нюйоркската митрополитска катедра, това следва да приемете и като милост Божия, и като признание на Върховното управление на Българската православна църква, че Вие сте били досега, както понаех вече, добър и достоен син и воин на Църквата, и като указание, че се върна във Вашето бъдеще ползото за Църква и народ служение. Незасладими са пътищата Господни (Рим. 11:33). По тях, с благоволената на Духа Светаго, Вие стигнахте до този момент, който, като увенчана с годна духовна награда делата Ви, същевременно слага на пътешествията Ви ново време, по-тежко от досегашните. Но Вие, брате и съслужителю, като се облягате най-вече на благоволената на Господа Бога и като имате за пример и наставление деянията на отминали прецьдари архиепископи и настоятели, имате в открития анос за Вас нов път без смущение. Не е необходимо, Високопреосвещени Владико, сега да Ви посочвам волюта и този път, който, да повтора, по воля Божия и по каноническо съборно избране поемате — да провеждате далече от родна земя, под чуждо небе, високото митрополитско служение, да бъдете архиепископ добър на българското настояство сред чуждото многолюдие. Вие бихте там вече няколко години, познавате условията за работа в Америка,

Слово, произнесено на 17 декември 1972 г. в заслужаващата награда на Св. Синод след канонически избор на Нюйоркското Високопреосвещенство Нюйоркски митрополит Йосиф.

† Нюйорски митрополит Йосиф

Ще благовестя и ще нося мир

„Что възлюбил Господски е възглед, къде
възлага мисл“

Ваше Светейшество,

Ваши Високопреосвещенства, досточимни и възлюбени в Господа събратя!

Архиепископското и здърдно слово на Ваше Светейшество ме затроща дълбоко. То ме пренаса години назад в мой калнически живот и възкресява в мене много живи спомени.

От годишните на моето ученичество в Софийската духовна семинария от годишните на моето студентстване в Богословския факултет на Ваше Светейшество и на досточимните силовали архиепископи е известен моят път и моето служение на светлата на Църква.

Обръщайки се духовен поглед топ поминат път, сърцето и душата ми се изпълва с топла благодарност и сърдечна инослова към Всеводителя Бога, за „всяките Му благодеяния към мене“, слабия и недостоец Негов служател (Пс. 115:3). Него възлюбих още от незабравните дни и години на моето ученичество. Неговото име и слово проповядвах ве-

имате ясно представа какво Ви престоно. На мене и на Високопреосвещените членове на Св. Синод е добре известна обстоятелствата, при които ше протича Вашето служение. Ше имате от Господа, и според делата Ви, и радости, но ше срещате може би, и големи трудности. Но аз и монте събратя членове на Св. Синод сме уверени, че с любов, такт и умение ше преодолявате трудностите. И не забравяйте, че тук, в Родина, Св. Синод, Вашите събратя архиепископи, ше взимат милитивно и дейно участие в разрешаване въпросите по правилния въпрос в Българското църковно дело в Нюива свят. Това дело за нас е скъпо и не престава да привлича вниманието ни.

Светът, Ваше Високопреосвещенство, продължава да е в тревога за бъдещето си. Още има по земята неврагични точки; някои от тях с военни сътресения, които причиняват смърт и разрушения. Като идете на новото си местослужение, задължата Ви е преди всичко с богослужения и слово да привлекате душите на вярващите към Господяра на живота — Господа, а с административни дела да устроите епархията. Това ше очакват от Вас и нашите братя и сестри, вярващи български православни люде в Нюива свят. Ше ше искат от Вас да им бъдете верен духовно пътеводител отеш, а те ше Ви бъдат смиренни духовни чедо. Такъв бъдете, Ваше Високопреосвещенство! Предайте на тези миле чедо на нашата свята Църква, синове и дъщери на българския род, нашето и на Св. Синод от Господа благоволение и топан поклонител! Нашият миролюбив и трудолюбив народ се е отдал на труден подем за възграждане всенародно благодеяствие, смъртно непаважла изградата и упорито се бори за мир на земята и добра воля между всички чедове; шом като „един за всички е аходът в живота, и еднакъв е изходът“ (Прем. Сол. 7:6), не бива любовта, истината и правдата да не са за всички.

Най-сърдечно, с любов и братска топлата, от свое име и от името на Св. Синод Ви поздравявам, Ваше Високопреосвещенство, драги събрате и съслужителю по мира на архиепископско служение, с изабрането Ви за Нюйоркски митрополит. Благоволено от Бога да е днешното начертание на живота Ви и служебен път! На добър час и на много, много лета!

че 37 години. Мене нася и ще нося в сърцето си до края на живота си.

От паметната за мене дата 18 май 1936 г., когато Великият Пасторначалник Господ Иисус Христос ме прие „в Своите духовни обятия“ и аз изрекох мовешките обети в непосредствена близост на глетелните св. мощи на преподобния отеш Иован, Рилски Чудотворец, до ден днешен, а и до края на живота си ше нося в душата си топла благодарност, благоговейна почит, чиста обща, привързаност и чувство на смилено послушание към великия Рилски Чудотворец — като негово най-слабо и грешно духовно чедо.

Проделяйки мов жизнен път и калническо служение, аз бих желал да поледерата, че винаги и при всички случаи на мов живот съм забравял себе си и съм залагал да бъда усърден в служението, та чрез моят слабия сила да се прояви Божията всемошна и творческа благовола (2 Кор. 12:9), за спасение на човека-брат.

По този път и в това време „ангелско служение на земята“ (св. Иоанн Златоуст), каквото е служението на монаха в свещенослужителю, аз на съм разчитал на монте слабия човешкия сила. Преди всичко с мене и върху мене е била Божията благовола (1 Кор. 15:10), а заедно с нея, при изпълне-

Слово, произнесено в заслужаващата награда на Св. Синод след канонически избор за Нюйоркски митрополит на 17 декември 1972 г.

ние на моите служебни задължения, винаги съм имал като непоклатата основа волята и указанията на моите духовни ръководители.

В този ред на мисли аз дължа синовна благодарност и почит към всички отишли във вечността архиереи на светата ни Църква, под чието ръководство съм работил и израсъл духовно. Особена благодарност изразявам към блаженпопочиналия Български Патриарх Кирил, при когото работих кратко време като протосинел в Пловдив и София и много години като негов викарен епископ.

Синовна благодарност и изрядна обич и почит чувствавам и към всички вас, възлюбени в Господа членове на Освещения Синод на БПЦ, начело с Ваше възлюбено и zelo чтимое Светейшество, Светейши Максиме, Патриарх и духовен ръководител на светата ни Църква и особено към Високорпросвещения Врчавски митрополит Паскай, мой духовен старец, при когото работих шест години и се обучих в молитва и труд, в усърдно служение и проповед, в послушание и търпение, в любовие и братолюбие.

Ваше Светейшество,

По Божия воля и по решение на Св. Синод на БПЦ по следните две години на моето служение аз прекарах в чужбина — САЩ, Канада и Австралия, сред нашите смярляници българи от България и Македония. Това служение бе особено трудно за мене поради някои неблагоприятни обективни условия, но с Божия помощ живях в българските православни епархии в Нюива свят постепено се нормализира.

Сред трудолюбивото и благочестиво родно излъчжение там на особена почит е християнската вяра и светото Православие. Църковността и църковно-народните традиции са тълчени от всички и те именно са силен и важен фактор в живота на нашите емигранти: за тяхното обединение, за поддръжане на духовна връзка с Родината, за пълноценна църковно-народна и културно-просветна дейност.

Всеотриятна организационна, културно-просветна и стопанска живот и дейност на всички наши църковни общини се развива при благосклонното съдействие и закрила на Североамериканските, Канадските и Австралийските държавни и обществени фактори и при изрядното гостоприемство и уважение от страна на народите на тези страни, за което ние винаги сме изразявали нашата сърдечна благодарност и признателност.

Трябва да признаем, че за втората и третата генерация на нашата емиграция в чужбина народностният фактор е на заден план, тук избликнал и слаб, почти несъществуващ. Младите не знаят елика на своите бащи и деда и големият процент от тях не се чувствуват българи. Това е една закономерност в техния живот, която се явява, ако не се преодолее със системна и организирана църковно-просветна работа.

В битността ми на Управляващ български православни епархии в Нюива свят винаги съм чувствувал моята голяма отговорност за хода на църковния живот, за създаване условия за сполучна духовна дейност, които сагнатата напоследък разделил и противопоставил един срещу друг.

Сета родната света Църква, чрез всички глас, ме облича в своето доверие да бъда канонически архиерей на българските православни епархии в САЩ, Канада и Австралия, което

приемам като голяма чест и същевременно като най-трудна и отговорна задача.

Църковно-обединителното и мисионерско-просветното дело на светата Църква в Нюива свят е започнало, но не е добре организирано и не е завършено. Аз чувствавам подобно на светия апостол Павел, че светата Църква, во главе с Ваше Светейшество, ми повелява: Затова те оставаме в Нюива свят, да довършим недовършеното... (Пит. 1:5).

Изпълнявайки пълно и безусловно послушание към гласа на св. Църква, аз не ще откъсна моята ръка от радото, което съм хванал, като възлагам пълна и светла надежда на Божията милост и помощ.

Както в изминалите две години на моето служение в Нюива свят, така и за бъдеще ще се старая да проповядвам светата вяра на православието, за което съм дал клетвено обещание при моето призоваване за епископ на светата ни Църква; ще благовестя и ще нося мир на всички мои духовни чеда — свещеници и миряни (Иван 14:27); ще ги увещавам винаги да бъдат единни, едноумислени (Рим. 12:16) и братолюбиви помежду си (Иван 13:35).

Като митрополит на българските православни епархии в Нюива свят аз ще имам първостепенно гражданско задължение да съблюдавам законите на страните, в които ще живея и работя. Както през изминалите две години, така и за бъдеще, моето архиерейско църковно и народно служение ще бъде чисто от и чуждо на каквито и да са политически увеления, защото то е особено, надпартийно, обединително и спасително духовно-религиозно служение. Светата Митрополия ще бъде духовно-обединителна и религиозно-патриотичен център за всички брата българи в Нюива свят. Аз съм увещавал и ще увещавам всички да дойдат в храма с духовен интерес да слушат словото Божие; да се приобщават към общата молитва на Българската православна църковна община; да се учат на покаяние и опрощение; да се проникват от дух на единение и братолюбие; да получават духовна утеха и носталгията им по Родината; да се възлюбяват за светли и добротворни дела към ближния (Лук. 10:37).

В тази разнообразна, трудна и отговорна дейност, дадем от Родината аз се надявам и прося отеческото ръководство, материалната подкрепа и молитвената помощ на Ваше Светейшество и на Св. Синод на БПЦ за да може нашата православна епархия да се укрепи и организира всеотриано.

Позволете ми да отбележа, че поради особите обективни условия и създадени се отношения между църковната власт в Нюива свят и върховната управа на БПЦ в Родина, духовната връзка и уважение към тая Управа са намалели до възможния минимум. Възможно доверие и почит могат да се възстановят по пътя на едно по-подчертано внимание, благосклонност и ексцелитивност в отношенията и кореспонденцията, за да се убедят всички, че Върховната църковна управа на БПЦ някога с Ваше Светейшество, обща родните чеда на светата ни Църква в Нюива свят с отеческа любов и се грижи за тяхното приютяване и обединение под благоволитна покривка на светото Православие и на светата Българска православна църква за пътя на истинния живот и спасение.

Господи, бди им помощник в покровителствуй, за да бъдем достойни Твои свидетели (Деня 1:8) винаги и по всички краища на земята. Амин!

Високорпросвещения Нюиворски Български православен митрополит ЙОСИФ

На 17. XII. 1972 г. пълният състав на Св. Синод на Българската православна църква извършил канонически набор на Негово Просвещенство св. Зинополски епископ Йосиф за Нюиворски български православен митрополит на мястото на починалия през лятото на 1972 г. заслужил църковно и патриотично български архиерей митрополит Андрей.

Българската православна църква има нов изряден архиерей. Високорпросвещения митрополит Йосиф е роден на 11 април 1907 г. в с. Малакита (сега Пелово), Плевенско, като син на многодетно, трудолюбиво и благочестиво семейство, на Димо Иванчо и Вълка Баласа. Първоначално и организирано

одно училище завършил в родното си село, като проявил рядка любознателност, даровитост в трудолюбие. Заради тези му ценни качества той бил любимец не само на родителите си, но и на всички съселаници.

През последната година на програмния курс семейството било споделяно от голямо нещастие: починал бащата, и многодетното семейство опустоляло. Голямото нещастие затрудняло трудните и богооблажани съселаници и те, според възможностите си, подпомагали вдовците и невините сираци. С таквава помощ Величко Димов (кактово беше светското име на митрополит Йосиф) мовал да завърши IV, V и VI гимназиални класове в Плевен и Долна Добиня. Там също не са

мо веднаж завинаги дълбоко повлиа върху личната социална чувствителност, справедливост и отзивчивост на бъдещия митрополит, но се отразила решително върху социалните чувства и на голямото множество от трудолюбивите му съследяни.

Що се отнася до неотразимото впечатление, което самите трудови и благочестиви родители със своя себегертивен родителски пример и подвиг са оставили върху впечатлителната душа на Величко, за него ни съобщава сам той, когато при епископската си хиротония първите богодарственни думи — след благодарността му към Бога — обръща към паметта на своите родители и казва: „В тоя особено важен момент от моя живот аз с чувство на дълбока синовна почит си спомням моите покойни родители, кротки и трудолюбиви, които винаги са ме насочвали по пътя на доброто. Скъпи родители, вечна и светла да бъде вашата памет!“ (Църковен вестник, 1957 г., бр. 18).

През 1924 г. Величко Диков се явя на приемни конкурсен изпит и постъпва ученик стипендиант в Софийската духовна семинария, която завърши с отличие като първенец на випуска през 1930 година. Получил стипендия да следва в Богословския факултет в София, той го завърши блестящо през 1934 година.

След завършването на Богословския факултет Величко Диков беше назначен за секретар на Рилския манастир между другото и поради зрещата у младия богословска нагласа за монашески подвиг. На 17 май 1935 г. той беше постриган в монашество в манастира от тогавашния Софийски митрополит Стефан. При монашеското му постръжение Величко Диков получи името Йосиф. Духовен старец му става Врачанският митрополит Панаис, който на другия ден (18 V. 1935 г.) го ръководи в нередовния чин, а скоро след това го взе и на служба във Врачанската митрополия отначало като проповедник, сетне като секретар, а накрай и като протосинел. Една година след това, на 6 април 1936 г., нередовния Йосиф беше въведен в монашество, а на 19. XII. 1939 г. в архимандритско достоинство.

След продължителното благополучно служене при митрополит Панаис във Враца архимандрит Йосиф беше назначаван последователно протосинел в Пловдив и София, ректор на Пловдивската духовна семинария, два пъти началник на Културно-просветния и един път началник на Богословския отдел при Св. Синод и пр. И навсякъде той проявяваше светлата църковна ревност и деловитост, като навсякъде задълженията си всякога скромено, тихо, безшумно — навсякъде и самата му кротка природа и какъвто са го оформили обективните условия на неговия семеен, училищен и служебен живот. И сега, като го виждаме повървял смирено пътя от Малалата до Ню Йорк, не можем да не възхваляем Господа, Който дава ония, които Него знаят (Иоан 10:14) и Който сваля мощи от престолни, а високо въздига смиренни (Лука 1:52).

Оценявайки по достоинство ревността и дейността му, когато позоваваше лично от съвместната работа в Пловдивската и в Софийската митрополия и в Св. Синод, блаженпокойният Български патриарх Кирил предложи в Св. Синод на 7 април 1957 г. въведе архимандрит Йосиф в епископско достоинство с титлата Знеполски. В избора на тази титла беше подкрепата връзката на новия епископ с духовния му старец и епархийски архидиакон, който преди да бъде избран за Врачански митрополит годяни наред като Софийски викарен епископ беше носил името Знеполски — името на една древнопрославна твърдина на българския църковен и патриотичен дух — Знеполската епархия.

При епископската хиротония на митрополит Йосиф покойният Светейши Български патриарх Кирил се обърна към новия епископ с боговъзро братолобно слово за епископа на-

то Хрстов посланик и, с оглед на личните подкрепени митрополически качества на новохиротонисания, между другото му каза: „Пазейни светостта и непорочността на Църквата като нейна същност, епископът трябва да пазя светостта и непорочността също така и в нейната дейност, във вседневния си живот. Оттук иде задължението му да пазя мира в нея, и не само да го пазя, но с дейността си все повече да го засилва. Защото има ли в Църквата богожелан мир, тя не може да засили своя вътрешен благодатен живот. Епископът като посланик Хрстов безусловно трябва да носи в сърцето си мир, със слово си да вестя мир, с живота си да митрополичества, защото Бог не е Бог на безредие, а на мир и тоя мир трябва да бъде действителен в Църквата и сред възращите“ (1 Кор. 14:33).

Епископ Йосиф тогава от избытка сърца даде като свои лични обети основните епископски задължения, съобразени с конкретните исторически задачи на нашата велика по своите високи стремежи и постижения епоха. Между другото той каза: „Дарбата, която днес Всеоподателит Бог осугуби в мене чрез хиротонията, ми повелява освен всичко друго да нося служението си като подвиг (2 Тим. 4:7) — в непрестанен труд да премахвам собствените си немощи и да печеля всички с делата на отеческата любов; да предпазвам възращите от горделивост, невяздържане и омраза, но и сам да им давам пример на кротост, търпение и любов; да уча възращите на пост и молитва, но и сам да пребъдвам в тези добродетели; да уча другите на братолобие и мир помежду им, но и сам да горя в огъня на най-чистото братолобие и да бъда непоколебим работник и борец за правда и мир между всички хора, за мир в света.“

Като избран епископ на Софийската митрополия епископ Йосиф прояви своите високи качества и като музически деятел, и като митрополит, и като пламенен патриот. Цялата му многостранна църковно-патриотична дейност беше проникната от благодатния дух на Св. Православие. Той преведе висококавалителните слова на Ава Доротея — широко популярни и много използвани в Руската православна църква. Преведе и много музически и митрополитни слова от съвременната руска проповедническа литература. Епископ Йосиф написа и дълбока християнски-социална и хуманна по съвършенството си книга „Бетел — градът на милосърдното“. А още като архимандрит беше реактирал списанието „Духовно възраждане“ във Враца и „Братско слово“ в Пловдив, като и в тях и в централните църковни издания е поместявал притични църковни статии по актуални съвременни въпроси.

От две години епископ Йосиф беше на българския църковен служба в Америка, Канада и Австралия. Дейността му се открие високо от възращите българи в Америка и от Св. Синод на ВПЦ в порядък това той бе избран от Сбора на българските архидиакон на Нюйоркския митрополит.

Служението на новия митрополит е трудно и отговорно. Несъмнено е обаче, че той ще оправдае надеждата на родната Църква и успешно ще се справи с новото си служение. Неговата мисъл, както той заяви пред Високопросветените членове на Св. Синод, е да служи на най-високо всеобщо-братолобиво и патриотично-родолобно начало. Гаранция за успеха на високото и отговорно служение на митрополита Йосифа между нашите братя в Нюйорк са и неговата твърда и непоколебима вяра в Бога, неговата привързаност към Св. Православие и неговият чист патриотизъм.

На Негово Високопросветенство новозабранен Нюйоркски митрополит и на повереното му паство от сърце пожелаваме „мир, здравие и спасение во всем благое поспешение... на многая лета!“

Проф. д-р Дим. Пенев

„Но ти във всичко бодърствувай, скърби претърни, дело на благовестник извърши, службата си добре изпълни.“

(2 Тим. 4:5)

У МАКСИМ
 Патриарх Български

Велик дар и тежък подвиг

Превосвещени епископе Симеоне,
 Възлюбени в Христа Исуса събрате,

Това, което днес в тази величествена катедрала стана с тебе, е изключително събитие по своето значение в твоя живот. Днес беше твоята Петедесетница, момент, в който по благосилене Божие, чрез молитвено тържествозадаване мое и на синон от архiereи на родната света Църква ти получи благодатта на Духа Светаго за високо епископско служение.

Прими, драги събрате, тази Петедесетница със смирение и със съзнание, че ти е дошла за подвиг, за голямо и отговорно служение. Защото в нея чрез свещената хиротония ти получи благодатта на Духа Светаго за епископско служение, а то значи — за служение като приемник на светите апостоли, които в днешна Петедесетница се облекли „с сада отгоре“ (Дух. 24:49), като „се измълиах с Дух Светий“ (Дени. 2:4). Само тия думи са достатъчни, за да ти подсказват ясно, какъв висок дар си получила и към какъв тежък подвиг си призовани. Не за човешко тържество, не за суешно човешко величие се дава епископският сан. Епископството е служение, за което трябва зорко да се внимава и за него напълно са приложими думите на Христа Господа: „Внимавайте над себе си“ (Дух. 21:34). Епископът стои високо, архипастир е, на него са поверени душите на пасоми, той бан и над живота и делата на пастиря. Да се стои високо, по човешки гледано, е хубаво и прилично, но то е същевременно и много опасно, защото, когато отгоре се пада по човешка мера е много тежко, а по Божия — тежко... Но каквото да е тежък пътят на епископското служение, не се смущавай, превосвещени епископе Симеоне, защото, ако Пастиреначалиникът Христос Господ ни праща по дадената повелю чрез светите апостоли да проповядваме Евангелието, Той ни е дал и укрепящи завет с думите Си: „Аз съм с вас“ (Мат. 28:20). Помни тия думи на Всемогъщия наш Спасител и дните на архiereйското си служение и не унявай в трудоеите си, защото Бог не изоставя своите, които вървят след Него и утвърждават в преподаване на благодатта. По разен друг днес се ходи, няма тежота, но пак няма и отламчавящи постижения. Подсладен с дадената ти днес благодат от Духа Светаго, с упование в Спасителя Христа, смело пристъпвай към трудностите, не се страхай а помни, че „който наблюдава вятра, няма да се, и който гледа облаците, няма да жмеле“ (Ева. 11:4).

По-лесно е било досега в живота и служението, когато си бил ръководен и по Господния път си вървял, насочвай от архiereйския власт над тебе. Но от днес, придобивайки благодатта на архiereи, ти си найн вече ще трябва да ръководиш, да разкриваш авторитетно истините на вярата, да видиш към благодатта и съвършенство, да приважаш към Господа, като бълеш обаче и отговорен за душите на ония, на които Бог днес те призова да бълеш наставник. А това, драги събрате епископе, е вече великят жребий на епископското служение, превоздадено нам от Пастиреначалиника Христа, тежък кръст, който поемаш на своите слаби плещи. Но повтарям — не унявай, уповавай се на Всеблагия Спасител, с Него живото е благо и бреметолеко (Мат. 11:30).

От младост ти се посвети на предаво служение на Църквата Христова. Добля светско образование в гимназия и институт, извъншен с горещо желание да бълеш воля Христова, да служиш на светлата родна Българска православна църква, ти изучи и богословските дисциплини и се дипломира в Духовната семинария, завърши и курса на Духовната академия. Тъй вървяхи в богословска подготовка. А тържавки по пътя на монашеския подвиг, ти прие името, което носи един мастит великдар български архiereи, остана светла

дъра в ламата история — бабаепопичавява Верненски и Преславски митрополит Симеон. И днес спомняването на името му бул у нас чувство на възлата от дългото му изрядно митрополитско светско съслужаво. Неговото име ти прие при монашеския постриг. Оскълно е с признание това име, защото на твоята Петедесетница те прижавих да бълеш достоин за него по върво служение на светата ни Църква и на благодатноста им народ и Родина. Ти премини в теоретическа и практическа духовна школа като аспирант в Московската духовна академия. Като учител и възпитател в Духовната семинария усърдно работи и Св. Синод намери за полезно да бълеш изпратен в Новия свят да послужиш за добро отправляване на Българското църковно дело в Америка и Австралия. Там ти разкрина сред членовете на българските църковни общини похваляна и културно-просветна дейност, която тук, от нас, е с радост приета и оценена. И реално е сега да ти кажа, че именно тази твоя дейност подвиза Високонпросвещението. Найборски български митрополит Йосиф с първия си документ като митрополит да те поиска за епархиален епископ, а Св. Синод едностранно разреши и извърши днешната твоя хиротония в епископски сан.

Превосвещени епископе Симеоне, име добре знаем, а ти в пълана мира си изпитал, че по-лесно е служението в светата Църква тук, в Родината, а по-трудно е да служиш извън нейните пределни, да се обслужаваш сред далечни народи разеваните чела на Българската църква. Но ти днес си от много години в Новия свят, познаваш усвоената там, работна си сред Българските църковни общини. Ше се върнеш отново там, но вече като архiereи на Българската православна църква, един от синои на българския епископат. Носи епископското звание с достижение, а мистота, със смирение, с кротост, с чистот и твое утешение, в за-задоволяване, на родната Църква. Като оказали сътрудничество на Високонпросвещението, митрополит Йосиф, на когото ше бълеш помощник, в единносте, добра воля и в братска любов утвърждават зараво устоите на българското църковно дело в Америка и Австралия, работете за заздравяване съществуващите български църковни общини, въздиганте отново ония, които сега са със завирани жили, създавателите нови общини, възлате живот, православно български. Шово е за вярата и братоловие, Бог ще ни укрепява. А както имах вече възможност да кажа на Високонпросвещението митрополит Йосиф, тук да и Високонпросвещението членове на Св. Синод ше се откланяме винаги с братска готовност да ви бълем и помош във вашите църковни и доброделни дела.

Като нерасни на светата Българска православна църква и чела на нашия малък, но със славна история народ, който в борбата си за благодатствие днес с огромн размах се е отдал на труд и всемерно се бори за мир редом с всички в света, които търсят и работят за всечовешка добротестина, в неперестанното си общение с вашите родни брати и сестри в далечните страни, им служете с отеческа любов и архипастерско усърдие.

Приветствувам те с радост и любов в Христа Исуса, брате епископе Симеоне, от свое име и от името на Св. Синод от името на целия наш епископат, с ролученото днес епископско звание.

Прими този жмел, за да се върнали на него, като благодатна слово на живота, и пристижи по-горе, за да преподадеш първото си архипастерско-благодатление на присъствуващи тук богомолен народ, с благодарение към Христа Исуса, — зашто всичко е от Него, чрез Него и у Него. Нему слава во-век. Амин.“ (Рим. 11:36).

1 Главният епископ СИМЕОН

И далеч от Родината ще благовестя Христовото слово

Ваше Светейшество, Богомъдрини Първосветители на св. ни родна Църква,
Вашни Високопресвещенства и Пресвещенства,
Братя и сестри,

От ранните години на моето детство до този свещен за мене момент аз чувах и чувам зова на Всеневия — идни!

През бурите на житейска океан вълната ладна на моя труден, разнообразен и посветен на Бога живот никога не спираше, а все повече и повече се устремявах към този свещен зов — идни!

Днес и освещеният архирейски събор на св. Българска православна църква ме призова, да да ми каже — идни!

Божията благодат, която получих днес чрез Вашето ръководство и призоваване на Всеневия и Житовтарен Дух, слезе върху мене и аз се чувствавам обленен във всеоръжнено Божие, което ми се дава, за да бъда добър и старателен воин Господен (Пит. 1:7-9).

Днес ми се любилата благодат, която изпълва слабия създ на моето сърце, за да го укрепи, та да стане то истински на сила, живот и творчество. Св. апостол Павел пише своя зовещия Тимотею: „Напомням ти да разпаднаш Божия дар, който е в тебе чрез моето ръководство“ (2 Тим. 1:6). Следователно, по думите на светия Апостол, получена-та Божествена благодат трябва да се разналява, а това означава, че аз съм длъжен чрез духовно-правствени подвизи ми придобивам духовно-просветен разум, будно православно съзнание и твърда воля, пропитана от любов към Бога и към ближния. „Защото Бог не ни е дал дух за боязливост, а дух на сила, любов и целомъдрост“ (2 Тим. 1:7). Три благодатни дарове — сила, любов и целомъдрост — обхваща истинното предстояние архирейско служение.

Като размишлявам молитвено: защо Пастиреначалникът Господ Исусе Христос ме призва — „Паси овци мои“ и чрез светия архирейски събор ми рече — идни! — твърдо вярвам, че Господ ме удостои с това най-отговорно и високо служение не за нещо друго, а само заради моята гореща любов към Него. Възстановилни Петър в апостолство, Спасителя го попита твърдито само едно — „Любиш ли ме?“ (Иоан. 21:15). Така Господ погледна милостно и към мене, недостойния монах Симеон, и ми даде толкова награда — Омен Пастру, за любов водане!“ (Ут. стих. към 11 възвр. Еванг.). Така моя любов към Спасителя обещавам да пазя неотпечена и да я задълбочавам до края на моя живот.

Могла ли да не се смиря пред милостта на великия Пастиреначалник Господа Исуса Христа, Който ме постави на това велико епископско служение, достигнато до нас чрез непрехъското апостолско првенство, и Който ме принаси към сонма на архирейте на Вселенската православна църква и, в частност, към свещенния събор на св. Българска православна църква! Пред Вас и пред благовестното църковно изпълнение и клир в Божия дом заявявам, че с трепет и боязлив приех залозта на епископското служение.

С тия мисли и чувства, а особено възнание и със страх Божий, превих колена и преклоних глава пред светия престол, за да мога чрез светата хитротия да почна да се трудея, като най-малък чрез архирейте, в царството на Божествената благодат, в изкупената с Христовата божезна кръв света Църква, която е „стълб и крепило на истината“ (1 Тим. 3:15) и твърдина на любовта, мира и спасението.

Ваше Светейшество,

Вашни Високопресвещенства и Пресвещенства,

Пътят на новото ми служение е път действително стърмене и тежка, неминуемо свързан с много отговорности и задължения. Промислително ми е възложено да върша делото Господне в Задоевската ни българска епархия като съработник на св. Нийоркския митрополит Писиф и заедно с него да обгръбваме духовно нашите благовестни и родолюбиви свързаници, разпокъсани из далечните континенти — Америка и Австралия. Благодаря на Бога, Който ме изпрати тук, за да изпълня и аз, като съработник Негов служение, един мисонерски дълг и да спомогам за утълаността на оня глад и жажда, за които е пророкувал св. пророк Амос така: „Ето настъпват дни, казва Господ Бог, когато ще пра-та на земята глад — не глад за хляб, не жажда за вода, а жажда за слушане думите Господни“ (Ам. 8:11).

Днес, преди св. Литургия, с трепет и страх Божий изповядвах православната си вяра и дадох казето обещание пред Бога, пред богомъдрите архирейи и пред боголюбивия клир и народ, че:

„Не съм пророк, като съм син на пророк... то Господ ми казва: иди!“ (Амос 7:14-15)

ще благовестя Христовото свято слово, като пазя чистотата на светото Православие;

ще изпълнявам съборната църковна воля, изразена в каноните на св. Вселенски събори и в решенията на върховната ни църковна власт;

ще служа верно на светата ни Църква и на благодатния православен български народ, който търси спасение;

ще върша със страх Божий и с послушание служението си за слава Божия и за спасението на поверените ми новеши души, като ги ръководя с дух на истиност, правда и милост, и като разгарям в тях даровете на Светия Дух: „Любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, милосърдие, вяра, кротост и въздержание“ (Гал. 5:22-23).

Обещавам да бъда по мисъл, по дух и по дейност в неразривно единство с епископата на св. Българска православна църква като част от Едната Света, Съборна и Апостолска Църква, и до края на живота си да остава верен, беззаветно и всеотдайно предан на Пастиреначалника Христа Бога.

Аз съм немощен и слаб пред тия отговорни обещания, но по думите на св. ап. Павел: „Ние използваме службата по-слабички вместо Христов, като че ли Сам Господ усеща чрез нас“ (2 Кор. 5:20). Чувствавам цялата тежест на величното и свогостта на архирейското служение, ще се стара да внимавам да нямам пред втора си Божествената образ на Христа и винаги да помня думите на величния пророк-ведник на древната Вселенска Църква св. Григорий Богослов, който, указвайки на Расияното Господие, е изрекъл:

„Ето моят Учител, ето Источникът на всички мои знания!“ В Неговото подножие аз паметих повече знание, отколкото в съчиненията на богоносни и философи“.

Църквата Христова е възвестителка на небесната повел: „Слава въ всичкиху Богу, и на земли миръ, въ человецехъ благоволение“. Това ни задължава да търсим мира и да бъдем в мир с всички хора. Обещавам да пазя мира в Църквата и да внимавам и аз, като православен, уединител на цялото население за един траен мир на земята, че само физически, мир и духовен, без който няма спасение (Иоан. 14:27).

Непрекъснато св. Православна църква възнася молени за достигане на единство с всички християни. Всеки изпирк в пределите на Родината ни е обгръбен от богопрелатния чед на св. ни Православна църква, която с любов му сатрудничаваше в служението му. Не е така обаче в Задоевската ни епархия. Там ние сме „в расение“ наред с другите православни етнически групи, представяйки малки островчета сред неправославния океан на западното християнство. Там на Запад, повече отколкото тук, всеки духовен ръководител трябва да проявява особено благовещност за верна служба на Господа, като говори „истината в дух на любов“ (Ефес. 4:15).

Моята любов не ще се ограничи само с повереното ми пастро, но ще се проявява и към всички ония, които искрено търсят Господа. Никога обаче аз не ще сторя компромис с вярната и неизменна истина на Вселенската православна църква, пазителка на вярата, която „веднаж зачинати е предана на светите“ (Иуда 3).

Св. Българска православна църква има своите исторически родолюбни традиции. Като син на народа, израснал в бедно, но будно благовестно семейство, захитрено с духа на православната вяра и осветен от моралния облик на мои ескронни родители, които ми завещаха да обичам безпредельно родната Църква и добрия наш народ, — обещавам, че и далеч от Родината с още по-голям ентузиазъм ще се стара да представлявам пред вършения свет Българската православна църква, начело с нейния духовен кърмач, Негово Светейшество Патриарх Максим, и целия ни благовестен народ. Там, отвъд океана, е апостолски ревност, с божият св. Климентовски дух, с мисловността на св. Иван Рилски, със завета на атонския монах преподобни Паний и с родолюбивото на апостола на свободата неродник Игнатий (Васил Левски), — ще служа верно сред благовестното българско православно изпълнение в Америка и Австралия. Делото е тежко, трудно, но благородно и свято!

Ваше Светейшество,

Позволяте ми да изкажа моята синона благодарност към Вас, заедно винаги сте ме напал във Вашите грини. Още като Ловчански митрополит, Все ми предлагихте да стана Ваш пръв помощник — протосинег, но Божията воля пасоча църковния ми служение към друга страна. И днес, вече като първоначалник на родната ни Църква, Все заедно със Св. Синод ме призовахте към великото служение и чрез свещенния събор ми предложихте да стана Божия благодат. Благодаря Ви, Светейшии Владико, че ме приете в сонма на българския епископат!

Вам, Високопреспешени и богомъдри архiereи, изказвам сърдечна благодарност за доверието, с което ме облякохте, като ме приехте за Ваш най-малък събрат в Господа. Брате Ви моля да ме имате във Вашите светли молитви и да не ме лишавате от Вашите мъдри съвети и напътствия!

В името на Негово Свещество-Всеруенския Патриарх Пимен, изказвам синова благодарност на Руската св. православна църква, в чието лоно допълни богословското си образование и бях ръположен за перомонах от приснопаметния Патриарх Алексий — Царство му небесно!

На мой епархийски архiereй — св. Варненския и Преславски митрополит Йосиф, който отначало през благословителното духовно стремежи, изказвам сърдечна благодарност. Неговият благословен съкроводител през време на гражданското ми поприще на учело и по-късно като духовник-педагог, — от Варненското село Драндар до многомилионния град Ню-Йорк, Благодар Ви, Владико Светий!

Изказвам сърдечна благодарност на Високопреспешения Нюйоркски митрополит Йосиф, който с общи и братска разположеност е направил предложение пред Св. Синод да бъде възведен в архiereйски сан и да бъде назначен за негов знаменител епископ. Ръководен от Св. Дух и от неговите братолюбиви съвети, аз се старая да бъда полезен работник на ширатата Господня и усърдно сътруднича за отстраняване на делата на Завоевателската българска епархия.

ГЛАВНИЦИ ЕПИСКОП СИМЕОН

На 14 януари 1973 г. по решение на Св. Синод, архимандрит Симеон, протосъдия и ръководител на църковно-просветната работа в Българската епархия в Америка, е ръположен в христов-паметия „Св. Александър Невски“ от Негово Свещество Патриарх Алексий и синодалните архiereи в епископски сан с титлата „Главноцичкий“.

Епископ Симеон, в мире Христо Димитров Константинов, е роден на 17 септември 1926 г. в гр. Варна от сиромин, родолюбиви и благочестиви родители Венета, вече покойница, и Димитър, жила, на 83 години.

Те-взынати своя син още от най-ранния възраст в душа на православната вяра и народните традиции. Малкият Христо бил благославян не веднъж от приснопаметния св. Варненски и Преславски митрополит Симеон, който го вземал на колелите си и го млявал, когато посещавал дома на войно му, Христо, още като дете, се отличава с кротост, послушание и почитателност към хората. Затова техните съвети, като то наблюдавали и се радвали на благородното му поведение, често казвали: „Това момче ще стане хол!“

Своего възрастно, програмно и гимназиално образование Христо добива във Варна. През цял период на това обучение неговата религиозна вяра, събудена и подхранвана от набожните му родители, се развива и укрепва в твърдо убеждение. В училище любим учебен предмет му е било вероучението. В класи четял св. Библия и по това начин разширявал познанието си в истината на християнската вяра.

Понеже нямал средства да продължи образованието си в Университета, той става учител в с. Драндар, Варненско, малко село, в което живели повече турци и само около 25 български семейства, за които деля основал училище. Тук илюстрирва наставник започва по-широка просветна работа: през една обучаваша десета, а вечер на седмичен четял на възрастните Словото Божие и ги поучава в истините на вярата. Тръгачелното внимание, с което го слушали неговите възлюбени ученици, събудило в него искрена обич към простите и добродушни събрате. След едногодишно учителичество в с. Драндар, той отива в казармата, да да отбие своята военна повинност. Неговата вяра в Бога остава непоколебима. Подир 18-месечна служба, Христо се уговорява. И сега, при една среща със св. Варненския и Преславски митрополит Йосиф, той разказва пред негово свещо благочестиво намерение един ден, след належаща подготовка, да посетят себе си на духовно и монашески живот. Митрополитът го благославя и въспрява да поддържа това свое настроение и намерение и когато се почувствува напълно готов, да приеме нисшеската образа на живот.

Обладан от пламенно желание да продължи да работи в полето на правдата презврата, Христо Димитров бива назначен за учител в с. Суворово, Варненско, когато престоява четири години. Неговите наставници дават висока оценка за учителската му дейност и за награда го изпращат в Института за усърдиенстване на учители-педагози. После той по-стрияна на педагогическа работа в София. Тук се сблъсква с църковните среди. Тяхното благоприятно влияние върху него засилва още повече отколешното му желание да приеме монашеско поприще. За да се подготви още по-добре за него, той завършва курса на Софийската духовна семинария като частен ученик и по същия редовен събит в Духовната академия. По решение на Св. Синод, Христо Димитров

Изказвам сърдечна благодарност на Негово Преспешество Левкийския епископ Партеий, който ме въведе в трудния монашески подвиг.

Считам за свой синове и човешки дълг да изкажа особена благодарност на Негово Преспешество Савинския епископ Тихон, който бащишки блеще над мене в продължение на шест години, когато бях учил и възпитан в Духовната семинария по време на неговото ректорство. Той става и проводник на Божия Промисъл да замина за Нюйорк свят. И до две десетилетия той не измени доверително си към мене, което не ще забравя никога. Благодар Ви, милни дяло Влазико!

Благодар на Вас, всички мои събратя в Господа, Ваши Високопреспешени и Всеблагочестивости, както и на всички богомолци, които днес моляте предстоите в Божия храм и бихте свидетелствали на моя св. христовина.

Със страх Божий, с любов към великия Пастриначалник, с открито сърце за благодатната сила на Светия Дух, с по-стойно отворил ум за светлината, която дава свеще, с общи и уважение към всички христолобиви хора, със сълин, възблякани от глъбината на сърцето ми, благодаря на Всеомогъщия Господ Бог, който ми е дал живот, православна вяра, обич към е в монашески, свещенски и свети — в епископски сан. Нему съм готов да служа впасти, до последното си издихание! Амин!

Послужил в Преображенския манастир край Велико Търново, издето преравя няколко месеца под ръководството на благославителни монаси в подготовка за църковен живот. Вече напълно затвърден в жаднието си да става монах, е благославен на Св. Синод, той бива постриган в монашество от тогавашния Ловчански митрополит Филарет в параклиса на Духовната академия на 7. XII. 1954 г., а на 12. I. 1955 г. бил ръположен в иеродякопски сан също в параклиса на Духовната академия от Ректора на Академията, Негово Преспешество Манастироподобен епископ Нилораб.

Причислен към братството на Рилския манастир, той отива през валежните в светата Рилска обител, дето израства все повече в благочестие, въздъжаван от почитание на великия български отроци св. Йоан Рилски. Завършва курса на Духовната академия и през 1957 г. Св. Синод го въприва в Московската духовна академия, където бива приет като професорски стипендиант при катедрата по Пастриско богословие. Иеродякоп Симеон се отдава на научна работа и написва кандидатско съчинение на тема „Благодат Божия в духовно-практик пастрия“. В Тронце-Сергиевата даяра той се приобщава към благочестие на руското монашество и руския вървещ народ, и духът му все повече се възпламенява за свещенослужение. В Лаврата бил ръположен от приснопаметния Московски и Всеруенски Патриарх Алексий за перомонах на 8. X. 1958 г.

През 1959 година се завръща в България, и Св. Синод го назначава за учител-възпитател в Софийската духовна семинария.

Под мъдрото и отеческо ръководство на високопреспешения Ректор за Семинарията св. Симеонския епископ Тихон перомонах Симеон, в продължение на 6 години работи плетиславно заедно със своите колеги за религиозно-трактивното обучение и възпитание на семинаристите — бъдещи духовни пастри. Той се старание особено да проучи духовните възпитания на ред, чистота и естетика и да бъдат не само теоретически богослови, но и хора на живото християнско дело. Положи големи старания да се устрои витрини в коридора на училищното помещене, в които преподавателите окачаха статии по актуални въпроси на своята специалност, и по това начин се отприщаваше възможност учениците да разширяват своето познание в областта на богословие.

На 1. XI. 1961 г. перомонах Симеон бе възведен в архимандритско достойнство от епископ Варлаам, тогавашен игумен на св. Рилска обител.

Св. Синод, като взе пред вид неговата богословска подготовка, организаторски талант и жаждата му за практически пастрическа дейност, на 22. I. 1969 г. го назначи в Англия за протосъдия на приснопаметния наш Нюйоркски митрополит Андрей. Тук архимандрит Симеон се посвещава на усърдна мисионерска работа. Възстанови стари недейни училища и основава нови. Сам той води катехизически уроци и приличава за сътрудници в това християнско дело опитни учители. И дедата на нашите милни сънародници, американски поданици, биват обучавани в истините на светата православна вяра за радост на техните родители.

В този сектор на християнска просвета архимандрит Симеон е неуморен. Той участвува в Комитета за православно образование в САЩ и подпомага издването на учебни пособия за православните недейни училища. Този комитет

е при Постоянния комисия на православните епископи в Америка. Посещавал преситатите из-вън американските институции дават съветования и разнасе идеологията, необходима за работата в неделните училища.

Архимандрит Симеон е изработил и придала самцата програма за по-обстойно запознаване на младежите с испитателна работа и с историята на родната ни православна Църква. Той основава младежки и женски християнски дружества и списание „Епархийски глас“.

Цел е на Съветния съюз за християнско образование и е ввел участие в два световни конгреса: 1. през 1967 г. в Кения (Найроби) и 2. през лятото на 1971 г. в Перу (Лима), гдето представя БПЦ и запознава католическия епископат и католици.

За тази всеобща мисионерна дейност сред българите в Америка той бива посрещан с радост и послушание с вниманието в храмовете като богослужител и в неделните училища като омигнен педагог.

От Акрон пишат, че в онзи на архимандрит Симеон са видяли отдавна очаквания човек, който ги е разбрал и им помогнал да почувствуват красотата на християнската вяра и любовта към родния край. В отговор на неговите трудове в полето на християнската вяра сред нашите съвнародници те го отграждат с искрена обич и признателност. Характерен в това отношение е следният случай:

Веднаж звъни телефонът му. Той ланга слушалката и чува:

— Погледнати на мама, шо правяте?!

— Арио съм, стрини!

— Ако можете да задреш шо каро дома, сом ти опекала преспа погача. Но биди спокоен, шо е ярияна, сета е пост. Сом ти я опекала шо воекя.

Естествено, той отива и получава с искрена благодарност три сърдечен дар от рътката на тази благочестива и родолюбива майка-християнка.

Светият Синод в пълен състав, в заседание си на 16 декември 1972 г., като взел под внимание: 1. че обективните условия за църковно-обществена работа в Българската православна епархия в Нюая Сити, според както съобщава в писмото си Негово Преосвещенство Йеоборксийскит митрополит

Йосиф, са трудни; 2. че митрополит Йосиф може да бъде ръководен за епископ и избран за негов заместител Йеоборксийскит митрополит архимандрит Симеон и 3. че архимандрит Симеон се е проявил в изрядно слушание на светлата на Църква в България и особено в Америка, рещина да бъде ръководен архимандрит Симеон в епископски сан, хиротониза му да стане през 1973 г., след което да бъде назначен за епископ на Йеоборксийската света митрополия.

Високопроещенейт Флаарет така завърши словото, което произнесе при построжението на Христо: „И тъй, да бъде благословен избраният от тебе ний на монашеско житие! Вярни с твърдост и упование на Господа нашето Исуса Христа!“ Епископ Симеон не само е чувал гласа на Всевъшний, той всякога с готовност се е отзовавал, отговаряйки със своята на всамолюбива Давид: „Ето язи, ... желая да изпълня волята Ти, Боже мой, и Твоят закон е в сърцето ми“ (Пс. 39:8-9). И със страх и трепет, но и с радост, е изрично повярваното му от църковната власт дало.

Още от ранните години на своето детство чак до спешния момент на своята епископска хиротония епископ Симеон — по неговата лична изповед в Словото-отговор — чувал и чува гласа на Всевъшний, отпращан някога към пророк Амос: „Дни ... при моят народ“ (Ам. 7:15), т. е. чувал и Амос призоваване да служи на народа, и то да му служи като духовник.

Пътят на монашеското житие на епископ Симеон действително е благословен. Епископ Симеон измина досега този път вистина с твърдост и упование на Господа Исуса Христа, и с вяност, преданост и пълно послушание на Божиата воля.

Ние му пожелаваме от сърце и заинапред в първото поврище, като епископ на българския Йеоборксийскит митрополит Йосиф, да продължи да се труди с още по-голяма ревност на Божия виноград, за да привежда колкото се може все повече и повече души при позете на Исуса.

Да му даде Господ от дълготелното на праведния Симеон и да го удостои с голямата радост на св. Йоан Богослов да види, че неговите духовни деца ходят в истината (3. Йоан. 1:4)!

На многога лета, Преосвещени Владико!

Александър ВЕЛИЧКОВ

Нашите освободители

Свободата и мирът са най-необходимите условия да може един народ да разгрее, своите творчески сили и да създаде духовни и материални ценности, но дамо да себе си, но и за цялата човештвост. Историята ни уик, че робията, гнет е съществена пречка за духовното и икономическото развитие на единият от свободна народа, дължамците на войната, разрушаване чужко, което е създад неволяни гетай. Затова народ, който е виста, върне оковите на, чувадо нгр, най-добре може да разбере цената на свободата, и да я пазя.

Българският народ в своето многовековно съществуване е изживял като робостта и нештати от Мариний живот, така и уиженето от робската неволя. През гдините на своята държавна независимост той е постигал забележителни успехи във всички области на живота и е внесъл не малък дял в културната съкровищница на човештвото. Литературната традиция, създадена през Първата българска държава, оплод да духовно съседни страни и народи, а достигналата голям развитиет Гърновска просветна школа оказа благотворно въздействие далеч от границите на родната земя.

Османското нашествие на Балканския полуостров през втората половина на XIV в. отне свободата на български и на сръбски народи, а един век по-късно същата участ споделят и славянските народи в Босна, Херцеговина и Черна гора. По този начин големото семейство на южните славяни стана жертва на едни могъщ завоевател, който с безпиремна жестокост и религиозен фанатизъм подхваща на унищожение духовната и материалната култура на тези народи.

Странната катастрофа отне свободата, но не сломи духа на славянските народи. Те никога не се приникна с мисълта, че постигналата ги участ е окончателна а завинаги. У тях никога не помръзна надеждата за политическа свобода и държавна независимост. Не само духовните им водачи, но и широките народни маси не изляха духом и подхранаха вярата си за по-добро бъдеще. Разбира се, те трезво пресъзнаваха своите възможности и знаеха, че собствените им сили не са достатъчни да променят нерадостната им съдба. Необхо-

дима им беше помощта на силна държава, която успешно би могла да се противопостави на могъщата завоевател. И у тях все повече се засилва убеждението, че таква помощ могат да получат само от балката им по кръв и по вара Русия. Историческите обстоятелства по онова време благоприятствуват това убеждение да се засили и да се превърне в непоколебима убеденост, че тямко, Русия е призвана да изплати мисвата на освободители.

В същото време, когато завоевателната стихия на османските нашествия сикруши сиротничата и лъковри разединителна държави на Балканския полуостров, в северно-източна Европа се създавава могъщата руска централна държавна държава. През 1480 г. Московското княжество откъсва окончателно всякаква зависимост от татаро-монголското иго на Златната Орда. На историческата сцена се появява голяма политическа сила, възвраща снага могъща Русия, първоначално християнска държави с предимно славянско население, средна по кръв и по вара на поробителите православни балкански народи. Затова напълно оправдано те обрънаха погледа си на север и от братска Русия чакаха помощ и закрила. За тях московският велик княз беше „богочестив цар“, в православие на русите беше „чисто православен“ и „по-вистинеско християнство“ отколкото християнството на Византия.

Руските владетели също живеяха със съзнание, че на тях се пада дължанието да бъдат покровители на целия православен свят — на славяни и на гърци. И ето, през най-тежкото време на османското иго (XV—XVII в.) към православна Русия се отправя непрекъснат поток от поклонници от православна Изток. Господиенното руско сърце широко разтвори арките за всички. Никой не се завърна в родната си без материална помощ и без духовна защита. Правителството и народ се чувствуваша морално задължени да помогнат на въстрадалите брати-роби. И това задължение Русия изпълнява с честта на много жертви.

През време на османското владичество на Балканския

полюстров най-тежка беше участта на българския народ. Той бе лишен не само от политическа свобода, но и от църковна независимост. Станаха безправен роб на един жесток тиранин, който не щадеше нито живота, нито имота, нито вярата, нито честа му, българинът пъшкаше и под дузовното робство на Цариградската гръцка патриаршия, която жестоко преследваше езика му и народността му. В продължение на 500 години много поколения се раждаха в робство, раснаха в неволя, работеха ангари на наши, бейове и аги и умираха злочестни. Тежка участ!... За съдба!...

Робските условия обаче не сломиха свободолюбивия дух на българския народ. Той запази у себе си жив спомен за миналото величие на Българската държава. Народните традиции и свързаните с тях песни, приказки и предания поддържаха надеждата му за по-честити дни и калавха волята му за борба срещу поробителя. Започна ожесточена съпротива срещу османците (пегл). Тя се прояви в различни форми, най-вече в хайдушеството и въстанията. Избухнаха спонтанно и неорганизиранни, тези въстания бяха потушавани с неурядица я кръст и неопиумно зверство от фанатизираните османски ордни. Но пролята кръв и дадените жертви укрехваха волята за борба и вярата в свободата. Когато настанаха благоприятни условия, българският народ прояви в пълна мяра своите сили и дарования. През втората половина на XVIII в. започна Българското Възраждане. За по-малко от един век българинът разпръсна праха на нежеланото, осея страната с училища и създаде интелигенция, която му посочи задачите, които той трябва да осъществи в близко бъдеще. Появиха се класите на търговците и занаятчиите, които създадоха икономическите условия за по-организирана борба. Този общонационален подем намери израз в Априлското въстание от 1876 г., което беше връхната точка на буржоазно демократичната революция на българския народ. Априлското въстание не постигна целта си. Черешовите топчета и времъкалните пушки не устояха пред модерната за онова време турска артилерия и пред озверените банбюзушки тълпи. Населението във въстаналите области беше подложено на сеч, а градовете и селата бяха опожарени. Дълго време след потушаването на въстанието и ликвидирането на неговата въоръжена снаа кланетата на беззащитното население не се прекъсна. С дива ярост кръвожадните банбюзушки ордни убиваха невинни и беззащитни деца, жени и стари. Месеци наред пожарите не спазваха. Селата бяха опожарени и превърнати в пепелища.

Перото на европейските кореспонденти, които посетиха театъра за божите действия след пожара, се затрудни да опише страданието картини, които се представяха пред техните очи.

Де Вестри, военен кореспондент на френския вестник „Фигаро“ в дописна от 21 юни 1876 г. съобщава: „Главната гръцка на турците е да продължи унищожението на християнската раса под предлог на едно въстание, което в действителност е вече потушено още в началото на този месец... Извършените жестокости надминават всичко, което черешовите топчета са могли да измислят... Християнските деца се продават средно по 10 франка едно. Малки момичета се изпращат на пазара в Цариград и това със знанието на властта... Банбюзуците използват жените, опожаряват къщите, разрушават черквите, колат децата, нект и разпъват сменещите на колове, изкупуват от шубратите...“

Кръвта на десетките хиляди героично-мъченици преживяваща мисия възана от гневен протест в западна Европа. Прогресиивната обществена мисъл глас в защита на българския народ. Във френския парламент прозвуча изобличителният глас на Виктор Юго: „Дошмя е моментът да се вдигне глас. Появява се всеобщо негодувание. Инак мигнута, когато човешкото съвест взема хумната и зловопая на правителствата да я слушат. Кога ще се свърши мъченичеството на този мизък героичен народ!“

Но най-важното беше възмущението за руския народ. В Русия създава с жив интерес събитията в България. Заочествата участ на един славянски народ потресе руското общество. В пресата зачестиха статии, в които не само се показваше дълбоко съчувствие към страдащата на българите, но се

внушаваше на правителството, че то трябва енергично да защити техните права. Народите на това настроение, което беше общо у целия народ, стана Достоевски. Той прокла нитересите на европейската цивилизация, прокла даже цялата цивилизация, щом като за нейното запавяне трябва да се одира кожата на хората. Руските селяни събиряха помощи, а князешките църкви от руското общество отправиха до императора настоятелно искане да се ямеси, ако това е необходимо, с военна сила, но да спаси един християнски народ. Мисълта за война с Турция бързо завлада всички класи на руското общество. Разгоря се общ подем в полза на една Освободителна война. Достоевски с радост приетствуваша този подем: „Прояви се народното чувство, ние той в своя „Дневник“ през октомври 1876 г., чувство на безкористна любов към нещастните и угнетени брати... Благочестива старина дава своите копейка за славяните и добави: за православно дело.“

Негово Блаженство Българският Екзарх не пропусна да използва това настроение сред руското общество. Той изпрати до Петербургския митрополит Исидор, председателя на Руския св. Синод, обширно послание, в което описва безщитното положение на българския народ, и го моли за защита. В това послание той подобно на Моисей нише, че ако Русия не обърне внимание върху тежката участ на българите, подобре и те да бъдат заземени от числото на православието и славяните.

Руското правителство не можеше да остане равнодушно към настроението на целия народ. То правило прещени, че е дошля решителният момент за освобождението на българския народ. Жертвите от Априлското въстание оказаха решително влияние за дипломатическата подготовка на Руско-турската освободителна война. Западните повъртатели на Турция не намехи морални сили в себе си да воюват срещу Русия. Те не можеше да не държат сметка за всеобщото възмущение на прогресивните и демократични сили от турските зверства в България.

След като бяха изчерпани всички миролюбиви средства за подобряване участта на поробените християнски народи, Русия се принуди да прибегне до последното и решително средство — войната. На 12 април 1877 г. в Кишинев руският император Александър Николаевич издаде манифест, с който обявява война на Турция. В същия ден главнокомандващият руската армия издава първата заповед по армия, в която между другото казва: „Стотини години турските робство тегне на нашите брати християни. Тежка е тяхната неволя! Не издържаша нещастните, въстанаха против угнетителя и ето две години се проявя християнска кръв... Ние отиваме не за завоевание, а за защита на поруганите и угнетени наши брати и за защита на Христовата вяра.“

С гледно въздушевание се отправиха руските войни към българските земи. Те знаиха врагът е силен, а нима да кръвожадат и сериозни препятствия — в Дунав и Балкана. Това обаче не смущава героите, които са тръгнали с готовност да жертвуват живота си за свободата на кръвни брати. Те настъпват със съзнание, че водят една справедлива война, и това им дава сила да преколоват всички препятствия. Преодоляват защитата на Плевен, славият съпротивата при Шипка, Шейново в Стара Загора, превинават зазелени Баа каи при Араба-кония и се отправят победносно към Одрин и Цариград. За по-малко от една година силите на врага са разгромен и на 19. III. (3. III.) 1878 г. в Сан Стефано, близо до Цариград, е подписан договор между Русия и Турция, с който се слага край на войната. По силата на чл. 6 от този договор се създава автономно васално княжество България с християнско правителство и народна мислиция, в което се включват земите на Балканския полюстров с преобладаващо българско население. В границите на Сан-Стефанска България влизаха всички земи, „где българини стени, въздига и гле“.

Руско-турската война от 1877—1878 г. влезе в историята като война Освободителна. Затова тя бе война справедлива и хуманна. Тя бе „християнски поход“ за освобождението на един православен християнски народ, и този народ оневи достойно дадените за неговата свобода жертви. Деведесет и пет години изминаха оттогава, а правителството на българ-

ския народ е все така сляма и все така сърдечна. Възнен израз на тази признателност са джиданите панетини, издигнати в памет на руските българи по всичките, на които те оставяха своите кости. Но още по-всичствен е този панетин, неръкотворен и непоказан, който е издигнат в сърцето на българския народ.

Закономерният ход на историческите събития отслабна звуците на нашите освобождатели, съветските войни, да ни се притекат отново на помощ. С такъв съдържание след победата

над фашистка Германия у нас бе установен нов обществено-политически строй и България тръгна уверено по пътя на социалистическия разцвет. Постигнатите огромни успехи във всички области на живота ни джидан най-вече на искрена дружба и безкористната помощ на Светския съюз. Тази дружба, отколешна и сърдечна, е залог за нашите успехи и в бъдеще дни. Като се прекланяме пред жертвите, паднали за нашата свобода, нека укрепяме сърдечните и братски чувства към техните внуци!

ИЗ ЖИВОТА НА ПОСРЕДНИТЕ ЦЪРКВИ

Посещение на Негово Светейшество Българския Патриарх МАКСИМ в Българския храм „Св. прор. Илия“ в Букурещ

Гостуването на Негово Светейшество Българския Патриарх Максим на светата Румънска православна църква бе истинско поклонничество. От много духовни огнища на вяра и благочестие почерпихме духовна утеша. Видяхме и се насладихме на усърдното на знания и незнания строители за Господното дело. Удивихме се на доколешните старания за днешните достойни наследници на бележито историческо минало. С богати впечатления се завърнахме у дома. Те ще ни бъдат скъп спомен, съхранявани в джиданите на сърдечно изживяните срещи и искрена възхита.

Това гостуване бе украсено от едно мило молищно тържество в българската църква в Букурещ. На 15 октомври, в неделя, в 5 часа след обед Негово Светейшество Патриарх Максим ведно с всички членове на българската делегация, митрополит на Негово Блаженство Патриарх Юстинян, от митрополит Николай Корнелиу, от епископ Антоан Пасоциулу и други, пристъпи в храма „Св. пророч Илия“. Черкуващите се в него богочестно тържество в радужно посрещнаха високите гости. Заедно с тях на предно място бяха Високоблагочестивият севещоноком Николай Горанов и църковните настоятели от Букурещ и Галац. Дълбока ревност към Божието дело ги бе довела в Божи дом в този вечерен час. Със сияйна лица благочестивите християни приветстваха Предстоятелите на двете църкви-сестри.

Отслужена бе вечерна служба при молитвено съучастие на ревностните богомолци. Накрая бе изгласено многогласие за досточимите Предстоятели на двете църкви, за двата съседни народи и за техните граждански ръководители.

Високопросещният севещоноком Н. Горанов произнесе приветствено слово, в което изрази любовта и предаността на черкуващите се в храма към високочестобитните първоначални и духовни настоятели. Изявряващият по своето значение случай, каза той, ни доставя насладата и радостна възможност да приветствуем Ваше Светейшество и досточимите Ви високочестобитни съпътници, да споделя джиданите ни в радост, да дам израз на обичта към Църквата майка и окупата ни Родина — Народна република България.

Разваме се, пожебе е риза чест да бъдете между нас, да бъдем благословени и молитвено охранени чрез отнеските молитви на Ваше Светейшество, които са животно роса, която освежда вървата ни и утешава любовта ни към Църквата майка.

Ние сме струго възрададени и изпитваме не само духовна радост, но и народноста гордост, изживяни пред себе си Ваше Светейшество, забележителния първоначален и издиря ръководител на Българската православна църква с широк поглед върху проблемите на Църквата в днешно време, неустрашима обществени борци и защитници на правдата и истината, възлюбявани участници в защитата на мира не само в границите на съседната ни Родина, но и извън границите на страната ни, неизмеримия първоначален и поглед на Вселенската Христова църква, изумителния ръководител за развитието и укрепяване на връзките с православните църкви, на братските взаимоотношения с височестобитните църкви и различните религиозни общности, за изпълнение завета на Спасителя Исуса Христа: „всички да бъдат едно“ (Иван. 17:21).

Ваше Блаженство и високоблагочестивия Патриарх Юстинян, присъственият Ви в храма и между нас прещеняване като желателно потвърждение на преизходните отношения, на които са се радвали векове наред нашите автокефални православни църкви-сестри и съседни братски народи. Тези отношения бяха високо оценени в приветствените слова на Ваше Блаженство и на Негово Светейшество, любимия дял Отец

Патриарх Максим, произнесен в църква и на официалния обяд, даден от Ваше Блаженство.

Преизходните отношения между Българската и Румънската православни църкви, както и между българския и румънския народ не са случайност. Те имат дълбоки корени в отдалеченото от вековете минало, начевайки от времето на светия наш отец патриарх Евтимий Търновски със светия Николай — гнумена и основателя на маџистра Тимзана и с достояния Угровлахийски митрополит Антим.

Днес тези връзки и отношения са още по-закрепчени. За това допринасят общите идеи на социализма, общите интереси на народите ни и особено братските отношения между Ваше Блаженство Патриарх Юстинян и Негово Светейшество Патриарх Максим.

Ползувам се от случая да засвидетелствувам публично и пред досточимата делегация на Църквата майка, че грижите на Ваше Блаженство за нашата църква и българското църковно общество се оценяват по достояния като доказателство за добрите чувства на любов и внимание, които Румънската православна църква и лично Ваше Блаженство имате и храните към явяращите при нашата църква.

За нас е особена чест да бъдем уважени с високо внимание от г. Ивана Паску, представятели на Департамента на култовата на Негово Високопросещество Баянския митрополит Николай Корнелиу, на Негово Прощество патриархическия икарый епископ Антоан и на отците съветници при св. Румънска патриаршия“.

С особено внимание г. Иван Иванов, председател на българското църковно общество в гр. Букурещ, произнесе приветствената си реч.

Ваше Светейшество, Ваши Високопросещества, уважаеми гости, Църковното настоятелство ми възложи приятното поручение да изразя от името на българското църковно общество в гр. Букурещ, от името на явяращите при нашата църква на Ваше Светейшество и досточимите Ви Високопросещества съпътници в уважението, което аз ви радост до случай. Вашето идване и присъствие между нас

Напълно сме съгласни, че връзките на братско общуване бяха, са и ще останат основа на сътрудничество между Българската и Румънската православни църкви, между просещите ни архиепископи и съвместно, както и между нашите братски народи. Поиздатата г. Иванов изрази благодарност към Негово Блаженство Патриарх Юстинян за грижите, които полага към българското църковно общество, благодарност към Департамента на култовата и лично към неговия председател проф. Д. Догару за постоянното съдействие, благодарност към Българското посолство и лично към г. посланика Спас Господов, благодарност към всички архиепископи на Румънската църква, които подпомагат морално и материално църковното дело.

На тези сърдечни приветствия дума отговорно Негово Светейшество Патриарх Максим, който благодарно за топло посрещане в за внимание на Негово Блаженство и на неговите съпътници. „Николочестобитна обичока, каза той, в краснота румънска страна ни даде възможност да получаваше много осезателно сърдечна дружба между нашите два съседни народи. Нависше бяхме посрещани с топлота на братството, редено от една вяра и съхранявано от общата вековна пазима дружба. Изживявахме много трагични моменти, които възпущащо ни обхвана и утвърждаваха в

любовта — върхола на християнския добродетел като градивна сила в опомнената между човеците.

Штаблям бяхме да посетим стария църковен и левски манастири, да се запознаем с молитвената жар на благочестивите люде и с епископския подгон на смиренния боготослущини и да благодарим тяхната боготрадна себеприжност. Запознахме се и с вседневния им живот и трудния дела и благославихме усърдието им. Видяхме древни исторически места и се усърших в сегашния забележителен полет на трудолюбивия братски руският народ.

Мое въздвигано желание обаче бе да дойда и в този Божий дом, посетен на са. пророк Илия, за да възнесем заедно молитва към Всеведнатица Бога, като му благодарим за всичките благоденния, които Той излия на върху нас.

С голямо възнеие и с отеческа топлина обич нживявах съдруственост на срещата ми с Вас, драги брати и сестри в Христа Исусе! Носи Ви благодареността на родните светни, просияли на православния небосклон като мъченици и възнеидени на Христовата светлина, и проявил светли дела на любов и служение на ближния. Носи Ви поздрав от боготропните иерарси и клирици на светата Българска църква, нося Ви поздрав и от благочестивите ни християни. Като Ви молихтевено несекващия Божия милост, оздравявам Ви за ревностното изпълнение на Вашите християнски задължения, за похваляното Ви усърдие по пътя на Христовата истина и благославям трудовете на Вашето съединение. Румълия е в напредък и върви към все по-голям изход. Работете и Вие, носещи според дарбите, които Бог му е дал, за нейното по-нататъшно процъфтяване и издигане.

Намразих се в Бузурци, да се живява в историческия минало, което неспирно доведе нашите сърца и което с особена сила чувствуваме в този Божий дом. Свещни спомени изникват в съзнанието на всеки българин и пред всички българодарност за братската подкрепа, която руският народ е давал на българския народ, след като стигнал на османско-турко шчо бе обграбено цялата ни страна. Много българи са тър-

селили се в Бузурци, да се живява в историческия минало, което неспирно доведе нашите сърца и което с особена сила чувствуваме в този Божий дом. Свещни спомени изникват в съзнанието на всеки българин и пред всички българодарност за братската подкрепа, която руският народ е давал на българския народ, след като стигнал на османско-турко шчо бе обграбено цялата ни страна. Много българи са тър-

селили се в Бузурци, да се живява в историческия минало, което неспирно доведе нашите сърца и което с особена сила чувствуваме в този Божий дом. Свещни спомени изникват в съзнанието на всеки българин и пред всички българодарност за братската подкрепа, която руският народ е давал на българския народ, след като стигнал на османско-турко шчо бе обграбено цялата ни страна. Много българи са тър-

селили се в Бузурци, да се живява в историческия минало, което неспирно доведе нашите сърца и което с особена сила чувствуваме в този Божий дом. Свещни спомени изникват в съзнанието на всеки българин и пред всички българодарност за братската подкрепа, която руският народ е давал на българския народ, след като стигнал на османско-турко шчо бе обграбено цялата ни страна. Много българи са тър-

селили се в Бузурци, да се живява в историческия минало, което неспирно доведе нашите сърца и което с особена сила чувствуваме в този Божий дом. Свещни спомени изникват в съзнанието на всеки българин и пред всички българодарност за братската подкрепа, която руският народ е давал на българския народ, след като стигнал на османско-турко шчо бе обграбено цялата ни страна. Много българи са тър-

селили се в Бузурци, да се живява в историческия минало, което неспирно доведе нашите сърца и което с особена сила чувствуваме в този Божий дом. Свещни спомени изникват в съзнанието на всеки българин и пред всички българодарност за братската подкрепа, която руският народ е давал на българския народ, след като стигнал на османско-турко шчо бе обграбено цялата ни страна. Много българи са тър-

Прото. д-р В. ВЕЛНОВ

У НАС

ТЕЛЕГРАМА ДО НЕГОВО СВЕЩЕСТВО ПАТРИАРХ МАКСИМ

Българските свещеници от старогорския духовен ополет, свещни днес, втори път, под Ваше председателство на конференция, с поучително внимание слушаха и възнеиха на за приносите на Българската православна църква на съставяне мира в света и за запазване на съвместностите военни ополети.

Подписващо на съдружеността между САЩ и Великия за преработката войнати в Нидерландския продукт и за мирно уреждане на спорните въпроси се посрещат от свеществото със всички сърдечност и възнеие за още по-пълно и дейно участие в благородната борба за мир и справедливост в света; за загасяване военните ополети на планетата ни пак, излято бе още съдруственост.

Свеществото е високо почето присъствуващо героична военна сила и вие му поддържате своите най-искрени благодарности за справедливо и право уреждане на всички въпроси за мир и равенство дна.

За съдруженост: Старогорския митрополит ПАНКРАТИЙ

СВЕЩЕНИЧЕСКА КОНФЕРЕНЦИЯ В СВЯТЕНГРАД ПРИНЕСТВУВА НЕГОВО СВЕЩЕСТВО — ДОКЛАД ЗА В. ЛЕВСКИ И ИЗРАЗЯВАНЕ РАДОСТ ОТ СПИРАНЕТО НА ВОЙНАТА ВЪВ ВЪТНИМ

Българското свещество от пограничния сваяндровския духовен ополет, второ дна, 1 март, на поредна служебна конференция, на която бяха присъствали два доклада: "Васка Левски — живот на свободата" и "56 години от освобождението на България", с голямо внимание слушаха и кратка информация от негово високорепрезентивно с. Старогорския митрополит ПАНКРАТИЙ за подписаното нотизма съдружеността за преработката военните действия във Ветним.

Свеществото, въздвигано от негово Свещество и Св. Синод, лепо възнеиха се с трудова на българското поле за мир и справедливост в света. С голямо удовлетворение посрещаше тези митрополитски прокламации с надежда за съединение и равенство дна, за успех в мирното изграждане на свои свободни и мирна живот. Участниците в конференцията са уверени, че в другите страни на света, излято все още горят огъни на войната, мирът ще възтържествува в военните ополети ще бъдат загасени.

От Кооперациите

ЧЕСТВУВАНЕ НА В. ЛЕВСКИ В ТРОИНСКИЯ МАНАСТИР

На 19 февруари т. г. в храма на Тройския манастир бе издигната записка по случай 100-годишнината от освобождението на геродина Игнатий (Васка Левски). Присъствуваха много манастирско братство и много божолци и поклонници от околните села.

Изгусето на манастира негово високорепрезентивно архимандрит Геродимски присъствуващо слово за живота и войнати на геродина Игнатий — въздигаха мислата за свободата Васка Левски, който е намразил скрутно убийство в Тройския манастир. Тук и бяха издигнати до Лещо революционни спомени. Негов председател е бил известният

спомени на манастира Хаджи Манасир, който през 1877/78 г. е извел околната руските боитори-освободители през Тройския проваз и га е събиждал с грани и други армиси.

През този ден статуята му, излято се с приносните ополети на свободата геродина Игнатий, е излято на специално изписани за всички посетители на манастира. Те с благодарност и признателност съобщиха че пред себеприжност войнати на герина Боян Джулгич, който със своята делота и жертвта си се излята това, че главно издигнати, славно и много на всички най-свободно най-искрени най-прогресивни, най-свободно в ролю.

На специалните тържества по случай 100-годишнината от освобождението на Васка Левски в манастирския храм на ЦЕРК — Лещо е присъствуващо Изгусето на Тройския манастир Атанасий Геродимски.

ЧЕСТВУВАНЕ НА ВАСКА ЛЕВСКИ В СОВИНСКАТА ДУХОВНА СЕМИНАРИЯ — ТАРА ЧЕРЕВИШ

На 19. II т. г. в Софийската духовна семинария — Черевин бе установено тържество по случай 100-годишнината от освобождението на Васка Левски (геродина Игнатий).

Гостя на тържеството бяха и приносители на дописната народна мисъл.

Председателствал в Семинарията г. Илия Петев в обстоен доклад проследява героичния път, извършен от Ангостина на свободата геродина Игнатий — Васка Левски, като износва присъствуващите с излято, делото, ползата, идеята и т. н., излято това, което много силно на България не оставя: "свобода честа, да се мърти".

След доклада тържеството продължи с литературно-музикална програма, излято е голям ентузиазъм от аутохтоните изпълнители — солдариците. Прочуваха спикаторствата, съдружани за похваляването на живота, най-свободно, което може да бъде излято за безграничния новост на легендарния Левски. Семинарият гор излято реално въздигнаше се писни в допълна високопозитивно-тържествено настроение на присъствуващите на това тържество.

Учещен от III клас в Семинарията

РОЖЕНСКИ МАНАСТИР

От няколко години в Роженския манастир — този умирален манастир от излято България — се ардевател издигнати, въздигнати в конференционна работа. Издигнати бяха много само две списки спомени и издигнати на конференционния събори. През време на реставрационната работа са открити списки от немощни дна, възнеиха за въздигането на манастира. Направените солдани дна възнеиха да се открити фрагменти от износната турски под епископския свой манастир. С голямо старание реставрационните работи да разкрит попълвате фрагменти. Износната е излято авторски блясък, в ново се съобщава, че износната на конференцията е 1728.

Спомените списки в Роженския манастир са дна в износната износната мисъл. Реставрационите от Националния център за износната мисъл на културата много тържи за износната и издигнати на износната спомени в историческия Роженския манастир — въздигнати на мир и равенство.

Х.П.

